

ให้เหมือนกับในกับนวนิยายหรือเกมออนไลน์ที่มีอยู่ในยุคปัจจุบัน

‘ฮ่าฮ่าถ้ามันมีจริงๆ ฉันก็จะมีมรดกแล้วฉันจะไม่ใช้ชีวิตโดยเปล่าประโยชน์อย่างแน่นอน’

แต่เขาก็พยายามนึกถึงมรดกได้ถึงสองชั่วโมงเมื่อถึงเวลา 20:00 เขาก็ยังไม่ได้ผลอะไรเพิ่มเติม

และตอนนี้เขาก็รู้สึกหิวขึ้นมาอีกนอกจากนี้เขายังต้องไปทำงานในไม่ช้า

แล้วมันก็ไม่เป็นความจริง เขาเข้าใจผิด

‘ต้องหาอะไรบางอย่างกิน’ กังจุนเปิดประตูห้องของเขาและเดินไปในห้องครัวรวมทางซ้าย

มิติราชันย์ ตอนที่ 3 การตื่นขึ้นของมรดก (2)

กังจุนทำงานที่ร้านสะดวกซื้อในเวลา 21:50-07:00

หลังจากที่เขากลับมาจากที่ทำงานเขาก็จะอาบน้ำ แล้วก็นอนหลับทำให้เขาหลับได้นิด

ๆ หน่อย หน่อย แล้วเขาจะตื่นขึ้นมาเมื่อเวลาประมาณ 17:00

เขาใช้เวลาเล่นเกมหรือดูโทรทัศน์ก่อนที่จะกลับไปทำงาน

เขาทำเช่นนี้เป็นประจำตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ มันออกจะน่าเบื่อ

ในความเป็นจริงเขาสามารถหาเงินได้มากขึ้นถ้าเขาสามารถหางานอื่นได้ดีกว่าการทำงานใน

ช่วงเวลาส่วนร้านสะดวกซื้อ เขามีร่างกายที่ค่อนข้างจะแข็งแรง

แต่เขาได้รับบาดเจ็บบริเวณขาข้างหนึ่ง จากอุบัติเหตุ เขาถูกรถยนต์ชนแล้วหนี

ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องยากในการหางานของเขา

ซึ่งรายได้จากร้านสะดวกซื้อมันก็ไม่พอสำหรับเขา นอกจากนี้

เขายังเริ่มมีอาการผื่นขึ้นเนื่องจากความเครียดจากการเกิดอุบัติเหตุทำให้สภาพจิตใจเขาย่ำแย่

ตอนนี้มันเป็น เวลา 21.40 กังจุน กินข้าวและอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้มันเป็นเวลาที่เขาจะต้องไปทำงานแล้ว

เขาสวมหมวก และเดินไปทางซ้ายของ โกจิวอน ร้านสะดวกซื้อที่เขาทำงานอยู่ห่างไป 50 เมตร

แต่ที่ร้านวันนี้มันคูลุงๆ

มีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ?

สาวสวยอายุ 20 ปี เธอมีชื่อว่า ซองยูริ เธอกำลังยืนอยู่ที่หน้าเคาเตอร์คิดเงินด้วยสีหน้ายุ่งเหยิง

‘ผมควรถาม ยูริว่าเกิดอะไรขึ้น’

แล้วก็มีผู้หญิงคนหนึ่งในช่วงสุดท้ายเดินออกมาจากรถสีดำที่จอดในลานจอดรถ

" โอ้กังจุน คุณมาจนได้ ?"

"ครับเจ้านาย!"

ผู้หญิงอายุ 40 เธอคือ ลีจองชุก เธอเป็นเจ้าของร้านสะดวกซื้อตลอด 24

ชั่วโมงและยังเป็นเจ้าของทรัพย์สิน และที่ดินในเขต กังนัม

ซึ่งมันมีราคาแพงมากและเธอเป็นเจ้าของอาคารอื่น ๆ

อีกหลายแห่งโดยปกติเธอเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจคนอื่น แต่เธอมักจะปฏิบัติกับกังจุนด้วยดี

มันเป็นเพราะกังจุนทำงานหนักเสมอ แต่ในวันนี้บรรยากาศมันแตกต่างไปจากเดิม

" กังจุน ทำไมคุณไม่มานั่งตรงนี้ล่ะ? " ลีจองซุกมองไปที่กังจุน และรีบกล่าวอย่างรวดเร็ว

" คือตอนนี้ฉันยุ่งมาก ฉันจะสรุปให้เธอเข้าใจง่ายๆนะ

ตอนนี้ร้านสะดวกซื้อปิดกิจการแล้ว ตอนนี้คุณคงจะต้องไปหางานอื่นทำแล้วละ "

" ฮะ? "

" กังจุน คุณทำงานได้ดีมากนะ ฉันหวังว่าคุณจะหางานใหม่ได้เร็วๆ นี้

? ส่วนเงินเดือนของเดือนนี้ ฉันจะฝากไว้ในวันพรุ่งนี้นะ ฉันไปละ ฉันไม่ค่อยว่าง "

ลีจองซุก พุดจบลงแค่นี้

ปิ๊ปปิ๊ปป (เสียงแตรรถ)

" ที่รัก คุณกำลังทำอะไร ? เด็กๆ หิวแล้ว และผมก็เริ่มหิวแล้วด้วย "

รถต่างประเทศสีดำขับมาจอดอยู่ด้านหน้าของผม

"ฉันรู้แล้ว. ฉันจะไปแล้ว ".

ลีจองซุกเดินไปที่รถและเปิดประตู

คนในรถมีอายุ 50 ปี เขาสวมชุดสูท นั่งอยู่ในที่นั่งคนขับ และมีชายและหญิงอายุประมาณ

20 ปี นั่งอยู่ด้านหลัง พวกเขาคือครอบครัวของลีจองซุก

ลีจองซุก คาดเข็มขัดนิรภัย และเธอก็ถามกลับ

" พวกเธอหิวแล้ว เราจะไปทานอะไรกันดี? "

" เนื้อซี่โครงย่างซอล "

"ฉันท้าย!"

"โห้โห้โห้. จริงหรือๆ ? ตกกลางที่รัก เราจะไปทานกันที่ร้านของคัมคง"

"ได้เลย เพราะร้านนี้ เปิดตลอด24 ชั่วโมง. "

คนขับรถเหยียบคันเร่ง

บรีนบรีน ะ

ลุงจูนมองรถคันนั้นจากไปด้วยสีหน้าตกตะลึง

"ร้านของคัมคง "

เขาได้ยินมาว่า ราคาเนื้อซี่โครงย่างซอสเกาหลี ต้องเสียเงินมากกว่า 80,000 วอน

มีหลายคนที่ชอบไปกินมัน แต่ลุงจูนไม่กล้า เพราะราคาของมันแพงกว่า

รายได้ของเขาต่อวัน

เขาคิดว่า คนพวกนี้เกิดมาพร้อมกับซ่อนเงินซ่อนทอง

แต่ตอนนี้ ลุงจูน ไม่มีงานทำ และจำเป็นต้องกังวลกับค่าใช้จ่ายในเดือนถัดไป

"พี่ลุงจูน!"

ทันใดนั้นเสียงของผู้หญิงก็ได้ยินเสียงอยู่ข้างหลังเขา เขาหันไปรอบ ๆ และเห็น

ของยูริยืนอยู่ที่นั่น

"ยูริ ! เกิดอะไรขึ้น?"

ของยูริ ยิ้มเศร้าๆ ให้กับคำถามที่ลุงจูนถามมา และชี้ภายในร้าน

"คุณรู้หรือไม่? เธอขายอาคาร อาคารทั้งหมดจะกลายเป็นคลินิกศัลยกรรม. "

"อะไรนะ ? คลินิกศัลยกรรม?"

" ฉันได้คุยกับเจ้าของคนใหม่ นิดหน่อย เขาจะทุบตึกทิ้งและสร้างคลินิก "

" จริงหรือ? "

" วันหนึ่งผมจะต้องมีเงิน และผมจะเปิดคลินิกศัลยกรรม"

" คุณจะเปิดจริงๆ? "

กังจุน รู้สึกโกรธ "

'ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาทำแบบนี้ ผมต้องรีบหางานใหม่ให้เร็วที่สุด

เขาจะกลับไปค้นหางานพาร์ทไทม์ ในอินเทอร์เน็ต หลังจากที่เขากลับไปที่ โกจิวอน
ของเขา

ในขณะที่เขาเดินไปใกล้จะถึงที่พักของเขาใน โกจิวอน ก็มีใครบางคนคว้าไหล่ของเขาไว้

"เฮ้! ไอ้สับ? "

กังจุนตัวแข็งทื่อและหันไปรอบ ๆ

มีอันธพาลคนหนึ่ง เดินมาคว้าไหล่เขาและทักทายด้วยความหยาบคาย

เขาคือ โชซังจิน

อันธพาลกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มคนใต้ดินคอยดูแลร้านค้าจำพวกบาร์และคาราโอเกะ บริเวณนั้น
และเขามักจะคอยแกล้งกังจุน

โซซังจินกล่าวพร้อมกับหัวเราะ

"ไปที่ร้านสะดวกซื้อและเอาบุหรีมาให้ข้า หนึ่งซองสิ"

"ร้านสะดวกซื้อไม่เปิด."

"อะไรนะ?"

"ร้านสะดวกซื้อปิด."

"แกเห็นพวกข้าไหม แกไม่อยากไปซื้อบุหรีให้ข้าตอนนี้จ้ะหรือ?"

"โซซังจินชี้ไปที่ร้านสะดวกมันเป็นร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอด 24

ชั่วโมงแม้กระทั่งเปิดในวันตรุษจีนและเทศกาลชูชอก (วันขอบคุณพระเจ้าเกาหลี)

"หรือว่าแกอยากจะตาย."

"งั้นไปซื้อที่อื่นมาสิ มีร้านสะดวกซื้อเพียงร้านเดียวหรือไง ? "

คังจุนรู้ลึกโกรธจนแทบคลั่ง

ในความจริงนั้น มันเกิดเรื่องแบบนี้บ่อยครั้งแต่เขานั้นเลือกที่จะยินยอม

และเดินไปซื้อบุหรีให้เขาในตอนนี้เขาเป็นคนพิการ มันทำให้เขาอ่อนแอมาก

มันไม่ยากที่จะหาห้องพักในราคา 250,000 วอน ในละแวกนี้ แต่ตอนนี้เขาต้องคิดใหม่

ร้านสะดวกซื้อที่เขาทำงานมันปิดไปแล้ว และโอกาสที่เขาจะมีเงินจ่ายค่าเช่าใน

โกชวอนนั้น ก็หายไปด้วย

"เฮ้! แกกำลังทำอะไร? แกไม่คิดจะไปซื้อบุหรีมาให้ข้าใช่ไหม "

" ถ้าคุณต้องการจะสูบ ทำไมพวกคุณไม่เดินไปซื้อเองล่ะ "